

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TOLONEN, TUUTIKKI

Agnes și cheia viselor / Tuutikki Tolonen; il. de Kati Vuorento; trad. din

lb. finlandeză de Sigrid Crasnean. – Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3708-6

I. Vuorento, Kati (il.)

II. Crasnean, Sigrid (trad.)

37

Agnes ja unien avain

Tuutikki Tolonen & Kati Vuorento

Copyright text © Tuutikki Tolonen 2020

Copyright illustrations © Kati Vuorento 2020

Copyright work © authors and WSOY 2020

Original edition published by WSOY 2020

Romanian edition published by agreement with Tuutikki Tolonen, Kati Vuorento
 and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland.

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
 protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Tuutikki Tolonen

Editura Paralela 45

I. Mormântul

Mai târziu, Agnes s-a gândit că totul începuse în ziua în care găsisese vechiul cimitir și intrase pe poarta sa. Asta se petrecuse la trei zile după mutare. Numai trei zile! Totul se întâmplase foarte repede.

Pe scurt, în ziua mutării, situația era următoarea:

- Nici ea, nici mama ei nu cunoșteau pe nimeni în Harmala.
- Noua lor casă era ticsită de cutii.
- Mama ei voia să facă cunoștință cu vecinii de pe aceeași stradă, deoarece „omul are nevoie de o turmă“.
- Cu vecinii faci cunoștință sunând la ușa lor, de exemplu.
- Nu toți vecinii sunt mereu acasă, deoarece au și ei viața lor.
- Cei care sunt totuși acasă, par să fie bătrâni care au câini pe care nu mai reușesc să-i scoată la plimbare.
- Mama e mișcată de asta și exclamă: „Vai de mine, dar bineînțeles că Agnes vă poate scoate câțelul la plimbare!“
- Și așa ajunge bătrânul din vecini să o angajeze pe Agnes, 11 ani, să îi plimbe câinele pe timpul verii.

Da, se poate întâmpla așa ceva. Agnes a ajuns să scoată un câțel la plimbare, cu toate că nu mai plimbase niciodată un câine. Nu poate fi chiar atât de dificil, nu-i așa? Câțelul vecinului părea mic și bătrân. Până și botul îi albise complet.

În plus, existau tot felul de beneficii. Agnes putea să facă astfel mișcare și avea o scuză bună să se plimbe prin Harmala, ajungând să cunoască toate străduțele și potecile. Cu puțin noroc, va găsi și o școală înainte de sfârșitul vacanței de vară! Era absolut necesar, pentru că mama spusese că aveau să locuiască în acest sătuc straniu toată iarna, până la începutul verii următoare. Atunci se vor gândi ce vor face în continuare.

Agnes decise să-l plimbe pe Oscar pe un traseu diferit în fiecare zi. În prima zi, au trecut pe lângă o casă nou-nouță. A doua zi, au explorat micul centru din Harmala. A treia zi, Agnes a ales o potecă nisipoasă care se afunda în pădurea din spatele casei lor. Drumul trecea pe lângă o pădurice de molizi înalți și dădea într-un zid de piatră acoperit de mușchi. Zidul avea o poartă de fier ornamentată și un semn vechi pe care scria *Cimitir*.

Agnes fu încântată. Mereu îi plăcuseră cimitirele. Nici nu-i trecu prin minte că n-ar avea voie cu câinele, așa că păși imediat pe poartă împreună cu Oscar.

Fata își dădu numaidecât seama că acesta nu era un cimitir oarecare. Se uită fascinată în jur. Era cu siguranță un loc străvechi. Arțarii noduroși și stejarii stufoși se înălțau spre cer, iar frunzele

lor aruncau umbre misterioase pe pământ. Era foarte liniște; doar vântul sufla printre copaci. Nu era nici țipenie de om. Potecile nisipoase și înguste tăiau peluza bine îngrijită pe care se aflau înșirate pietre funerare acoperite de mușchi. Părea

că Agnes și Oscar pătrunseseră într-o altă epocă. Sau poate că timpul stătuse în loc.

— Haide, Oscar, să ne plimbăm puțin! spuse Agnes.

Căinele înainta cu pași șovăielnici, în timp ce fata se concentra să citească numele de pe pietrele funerare, zilele de naștere și data morții. Cine fuseseră oamenii aceștia? Cum arătaseră, ce făcuseră la viața lor? În spatele fiecărui nume se afla o întregă viață plină de detalii. Absolut incredibil.

Puțin mai departe, Agnes observă o movilă înconjurată de un gard jos. Pietrele de mormânt din interiorul gârdulețului erau mici și nu erau dispuse în rânduri, ci într-un semicerc. Zăceau acolo parcă uitate de lume, acoperite de mușchi și de licheni.

— Oscar, haide să aruncăm o privire! spuse Agnes, trăgând ușor de lesă.

Se duseră până la movilă și apoi pășiră în interiorul locului îngădit. Agnes se aplecă.

Heikkinen, mititica scria pe prima piatră. *Aalto, copilița* scria pe a doua. Erau mormintele unor copii mici, își dădu Agnes seama surprinsă. Atât de mici, încât nici măcar nu căpătaseră nume. Se uită la data nașterii și la cea a morții primei fetițe. Era diferență de-o zi. Mititica trăise doar o singură zi!

Agnes cercetă piatra funerară de lângă. Avea o singură dată. Ce să însemne asta? Copilița trăise doar o zi? Sau nici măcar atât? Poate că se născuse moartă. Agnes auzise că așa ceva se mai întâmplă. I se părea îngrozitor.

Oscar se trânti pe jos și începu să pufnească plictisit. Agnes se aplecă să se uite la a treia piatră funerară. Textul era acoperit de licheni, dar ea îi dădu la o parte cu unghia și scoase la iveală literele. Poleiala se ștersese cu mult timp în urmă.

Agnes urmări cu degetul și citi:

— RITA 1938.

Rita? Ciudat nume, se gândi ea, continuând să răzuiască. Numele se lungea literă cu literă. Acum se putea desluși.

— MARGARITA, citi Agnes.

Aici odihnea micuța Margarita, care murise cu mult timp în urmă. Era trist că nimeni nu părea să se mai îngrijească de mormântul Margaritei. Deodată, o bucată mare de lichen se desprinse și căzu ușor. Textul era complet vizibil acum.

Agnes trase adânc aer în piept. Simți cum inima-i stă în loc și i se face pielea de găină.

— AGNES MARGARITA, citi ea încet. n. 2.08.1938 – d. 3.08.1938, Odihnește-te în pacea Domnului, copilă!

2. Pilaf

Piața din Harmala era plină de tarabe pestrițe și de oameni veseli. Mama spunea că la țară toată lumea vine la târg și probabil că avea dreptate. Cu siguranță toată lumea din Harmala se afla acum aici.

Mama se strecura printre oameni precum un pește printre alge, iar Agnes încerca să țină pasul cu ea. Femeia căuta căpșuni. Aveau un congelator în casa cea nouă și avea de gând să-l folosească. Orice mergea, dar voia mai ales căpșuni. Agnes, în schimb, voia să stea de vorbă cu ea, dar acest lucru se dovedi mai dificil decât și-ar fi imaginat.

— Mamă, *era* numele meu! repetă ea în spatele femeii.

— Nu, era *aproape* numele tău. Aproape, dar nu același. Tu ești Agnes Margareta, nu Agnes Margarita.

Mama ei nici măcar nu se sinchisi să se oprească. Agnes oftă rănită.

— Mamă, serios! Câte Agnes Margareta cunoști? Eu una n-am mai pomenit pe altcineva în afară de mine. Și-n plus, pe piatra funerară mai era și ziua mea de naștere. Doi august.

Mama râse și se uită la ea peste umăr.

— Dar nu te-ai născut în 1938!

— Desigur că nu, și totuși... Nu crezi că e un pic ciudat? Că mie una așa mi se pare, continuă Agnes. Ciudat și un pic sinistru.

Mama se opri în cele din urmă. Se întoarse și se uită la Agnes.

— Ei bine, e într-adevăr un pic neobișnuit. E o coincidență stranie. Însă ai nume de modă veche. Te-am numit după bunicile tale. Există oameni care poartă numele ăsta și sunt de-o vârstă cu bunicile tale. Sau chiar mai bătrâne! Dacă ți se pare sinistru, poate că n-ar trebui să te plimbi prin cimitire.

— Mamă, nu asta am vrut să spun, începu Agnes, dar mama o întrerupse.

— Agnes, doar înțelegi că acela nu e mormântul tău, nu-i așa? Agnes o privi enervată.

— Drept cine mă iei, mamă! exclamă ea. Normal că știu că nu e mormântul meu. Doar e clar că sunt vie, nu-i așa? Dar tot așa fi interesată să știu al cui e mormântul. Cine a avut același nume și aceeași zi de naștere ca mine. Și de ce fix numele de familie lipsește de pe acea piatră funerară? Pe toate celelalte apare.

— Trebuie să afli, trebuie să rezolvi misterul pietrei funerară! o îngână mama.

— Dar cum? întrebă Agnes. M-ai putea ajuta? Doar jurnaliștii rezolvă mistere, nu-i așa?

Mama izbucni în râs.

— Mistere! Jurnaliștii nu rezolvă mistere. Jurnaliștii scriu articole de ziar!

— Dar cu siguranță descâlciți lucrurile neclare, insistă Agnes. Presupun că trebuie să faci puțină cercetare ca să poți scrie despre ele.

Mama deveni serioasă.

— Mda, e adevărat. N-am scris însă niciodată un articol despre o piatră funerară veche. Aș putea întreba mâine la birou dacă știe cineva ceva despre asta. Jurnaliștii adună adesea tot soiul de informații interesante.

Deodată, cineva din apropierea lor exclamă:

— Chiar așa e!

Cele două tresăriră. Lângă ele își făcu apariția un bărbat înalt și solid, care purta niște pantaloni imenși de costum, o cămașă albă și bretele. Arăta ca un personaj dintr-un film mut, alb-negru, numai pălăria îi lipsea. Agnes îl privi mirată, dar mama ei se înveseli pe loc.

— Jussi! Ce cauți la târg?

Bărbatul gesticulă și zâmbi.

— Dar aici e toată lumea!

Mama râse.

— Într-adevăr, chiar așa e.